

KRKONOŠE 1998

RYCHLEBSKÉ HORY 1999

NOVOHRADSKÉ HORY 2000

NÁRODNÍ PARK PODYJÍ 2001

ČESKÝ LES 2002

V ROCE 2003 JIŽ PO ŠESTÉ

tentokrát

PŘECHOD LUŽICKÝCH A ŽITAVSKÝCH HOR

PODROBNÝ ITINERÁŘ

7.-11.KVĚTNA 2003

Milé kamarádky, milí kamarádi,

Bud'te srdečně vítáni na dalším ročníku pravidelného jarního putování, tentokrát na úpatí Lužických hor v osadě Černá Louže. Odtud podnikneme průzkum malebného kraje Lužických a Žitavských hor. Opět jsem se snažil udělat vše pro to, aby se Vám akce líbila a doufám, že nám bude přát i počasí, což – jak jistě víte – nebylo tak zcela každý rok. Přeji všem dobrou náladu a příjemné kilometry nádhernou krajinou českého severu!

STŘEDA 7. KVĚTNA

Tento den je dnem příjezdu do osady Černá Louže. Většina z Vás zřejmě přijela vlakem do zastávky Rynoltice a poté dorazila pěšky k hotelu a kempu Černá Louže. Po příjezdu na místo si každý převezme klíče od chatičky (pokoje). Objekt kempu Černá Louže tvoří celkem 14 patrových chatiček (v každé chatičce je 5 lůžek) a budova turistické ubytovny, kde je celkem 20 lůžek ve 4 pokojích. V kempu jsou k dispozici centrální sprchy s teplou vodou, WC a kuchyňka. V hlavní budově, označené jako hotel, se bude odbývat posezení v hospodě, večeře a snídaně.

Tento příjezdový den se budeme sjíždět do pozdních hodin, proto nejsou nabízeny večeře. Mojí snahou bude, aby se v hospodě později večer daly objednat ještě minutky a také aby hospoda zůstala otevřena ještě přes půlnoc (bez záruky!!).

Nacházíme se v osadě Černá Louže, která je součástí obce Rynoltice od roku 1910. Tato převážně rekreační osada vznikla kolem selského dvora, založeného zde po roce 1550. U silnice ve středu osady je kaplička z roku 1724. V těsném sousedství se nachází obec Polesí (viz dále).

ČTVRTEK 8. KVĚTNA

Budíček doporučuji na 7.30 hod., snídaně bude připravena v budově hotelu na 8.15 hod. Po celé délce dnešní trasy není možnost občerstvení, doporučuji s sebou něco k jídlu a tekutiny.

KE STRAVOVÁNÍ OBECNĚ: Snídaně a večeře budou pro nás v obou lokalitách připraveny v takovém počtu, jak jsem předem nahlásil, resp. jak jste si u mne objednali telefonicky. Kdo si není zcela jist, zda či v jakém rozsahu si stravu objednal, doporučuji ověřit si to předem v mých záznamech. Pokud by vznikly jakékoli výhrady směrem k personálu - a to nejen v otázce stravování – prosím, informujte nejprve mne, abychom předešli třeba i zbytečným nedorozumněním.

KE SPOLEČNÉMU PUTOVÁNÍ OBECNĚ: Je li uveden čas odchodu, znamená to, že se jedná o čas odchodu hlavní skupiny, resp. těch, kteří chtějí jít s hlavní skupinou. Kdo si trasu jak projde (a zda ji vůbec dodrží) závisí na každém a pokud některým z Vás nevyhovuje pochod ve „stádu“ , můžete v klidu vyjít dříve, či později v menší skupince nebo samostatně.

ORIENTACE V TERÉNU: Při popisu tras vycházím z toho, že každá skupinka je vybavena turistickou mapou č. 14 Lužické hory. Kilometrůž v závorkách znamená délku ušlé trasy od začátku pochodu.

Od hotelu Černá Louže budeme po snídani odcházet v 9.00 hod. Trasa vede mimo turistickou značku směrem východním. Asi 500m k lesu, dále podle lesa asi 800m a nahoru na kótu 395,3. Odtud sejdeme k přírodnímu útvaru Bílé kameny (2,5km), kde se napojíme na zelenou značku.

Bílé kameny tvoří izolovanou, výraznou skupinu skal na úpatí vrchu Vysoká. Skály jsou nápadné svojí bělostí a zaoblenými tvary, připomínajícími mohutné hřbety odpočívajících slonů, proto jsou někdy označovány jako Sloní skály. Jako neobvyklá ukázka zvětrávání křídových pískovců jsou Bílé kameny od

roku 1955 chráněny. Skály jsou tvořeny šikmo ukloněnými vrstvami světlých svrchnokřídových pískovců. K jejich naklonění došlo v třetihorách vlivem tektonického pohybu na lužickém zlomu, jehož průběh je dobře patrný na nedalekých Kozích hřbetech. Dnes jsou Bílé kameny rozděleny třemi širokými, téměř svislými puklinami do několika samostatných skalních bloků, tvořících malé skalní město. Neobvyklý vzhled 20m vysokých skal je podmíněn jejich složením – svrchní částí skal tvoří pískovce s vyšším obsahem minerálu kaolinitu. Na stěnách nebo při úpatích skal vznikly oválné dutiny a jeskyně, z nichž největší je asi 6m dlouhá. V jedné ze skal je také miniaturní, přes 4m dlouhý skalní tunel.

Po zelené značce vystoupáme na hřeben, zde se připojíme k červené značce a dáme se vlevo. Vystoupáme na vrch Vysoká, kóta 545,0 (3,5km) a jsme na začátku hřebene zvaného Kozí hřbet. Pokračujeme po červené značce na Ostrý vrch, kóta 507,0 (5,5km)

Kozí hřbet. Jedná se asi o 2km dlouhý hřbet, po jehož temeni probíhá významné geologické rozhraní, označované většinou jako lužický zlom. Na začátku třetihor zde došlo v důsledku tektonického pohybu k rozlomení původně souvislého bloku zemské kůry na dvě obrovské kry, oddělené navzájem lužickým zlomem. Zároveň s tím došlo současně k vyzdvižení severovýchodní kry vzhledem ke kře jihozápadní, která poklesla. Protisměrný pohyb obou ker na zlomu způsobil, že původně vodorovně uložené vrstvy pískovců byly v okolí zlomu prohnuty do šikmo ukloněné, místy až téměř svislé polohy. V průběhu dalšího vývoje podlehly pískovce na vyzvednuté severovýchodní kře intenzivní erozi, takže dbnes se již nezachovaly a na povrch proto vystupují podložní břidlice a diabasy ještědského krystalinika. Lužický zlom se proto v současné době projevuje jako ostré rozhraní mezi pískovci na jihozápadě a staršími horninami na severovýchodě.

Pod vrcholem hřbetu je řada starých lomů, v nichž se kvalitní pískovec těžil jako stavební kámen. Největšího rozkvětu těžba dosáhla na přelomu 18. a 19. století, kdy se zdejší kámen vozil i na stavbu měšťanských domů do Liberce. Kromě pískovců se zde na mnoha místech vyskytují také hrubozrnné slepence s četnými otisky schránek druhohorních mlžů.

Na jihozápadním svahu Ostrého jsou u vrstevnicové cesty nevelké pískovcové věže Trojzubec a Poutník. U lesního rozcestí na východní straně vrchu je na stromě upevněný Landvasský kříž. Jihovýchodně od Ostrého vrchu je menší bezejmenné návrší, z něhož vystupují pískovcové skály s velmi strmě ukloněnými vrstvami.

Z Ostrého vrchu nás červená značka dovede do Horního Sedla(6,5).

Horní Sedlo je malá rekreační osada. Původně se nazývala jen Sedlo, a jako Horní se začala označovat až po 2.svět. válce, kdy byl níže ležící Spittelgrund přejmenován na Dolní Sedlo. Dnes jsou obě osady součástí Hrádku nad Nisou. Osídlení v Horním Sedle se datuje již od roku 1727, stála tu hospoda a 6 domů. Obyvatelé se živili lesnictvím a v 19. století si často přilepšovali i pašováním zboží přes hranice. V okolních lesích se ukrývali také lupiči, kteří zde řádili ještě v 1.polovině 19. století, jejich hlavním sídlem byla místní hospoda. O strategickém vojenském významu sedla svědčí to, že je při svých inspekčních cestách navštěvoval i císař Josef II. V sedle u silnice stojí kaplička z roku 1739. Naposledy byla opravena v roce 1931, od té doby chátrá. Z horního okraje osady je daleký výhled k severu do údolí Lužické Nisy s Hrádkem nad Nisou, Grabstějmem a německou Žitavou, na vzdálené vrchy horní Lužice a polské uhelné doly s elektrárnou Turou.

Z Horního Sedla lze po žluté značce dosáhnout místo startu v Černé Louži a uzavřít tak dnešní kilometráž na konečných 9,5km.

Ostatní pokračují po zelené značce (Stezka horolezců), která v tomto úseku koresponduje s naučnou stezkou „Lužické a Žitavské hory“. Hned za sedlem vyčnívá skupina skalních věží zvaná Horní skály. Věže tvoří řadu, v níž jsou – směrem od Horního sedla – malá Cvičná věž, atraktivní Velká Smrtka s nižší Malou Smrtkou, opodál stojící Gahlerova věž, menší Dvojice, pak mohutná Liberecká věž a Sokol. O kousek dál nad cestou je ještě rozlehlejší skalisko se Zubem. Pod vrcholem Hřebenů (kóta 530,1) dojdeme ke skalnímu útvaru Krkavčí (Vraní) skály, kóta 499,9 (9km). Tento útvar rozděluje skalní rozsiedlina podélně od SV k JZ na dvě mohutné, rovnoběžně stojící řady skal. V jihovýchodní řadě je nejrozsáhlejší skalní blok, na jehož severovýchodním okraji vyčnívají dva vrcholky Šachtových věží, severovýchodně od něj je dvojevrcholová skála Hruška a skále na jihozápadě se říká Krkavčí hnízdo. V severozápadní řadě skal je největší Fellerova věž a západně od ní Krkavec.

Na plochem temeni Hřebenů je několik nevýrazných vrcholků a skal, které jsou ale zarostlé lesem. Po temeni hřbetu probíhá hlavní evropské rozvodí Labe-Odra. Horní skály jsou pro svou členitost a pevnost oblíbeným cílem horolezců a na jejich vrcholy vedou cesty az VII. stupně obtížnosti. Věže byly navštěvovány již na počátku 20.století a prvovýstupy na všechny věže podnikl se svými druhy v letech 1904-1906 liberecký bástník a průkopník horolezectví Rudolf Kauschka.

Rovněž hojně vyhledávané horolezci jsou Krkavčí skály, na jejich vrcholky vedou trasy II.stupně obtížnosti. Nejmhutnější Fellerova věž je morfologicky i historicky nejcennější horolezeckou věží Lužických hor. Pojmenována je po žitavském profesoru Theodoru Fellerovi, který vystoupil na její vrchol již 17.června 1894, ale za pomoci provazového žebříku. Bez horolezeckého vybavení se dá vystoupit na jižní část Krkavčích skal pod vrcholky Šachtových věží, odkud je výhled přes Krásný důl na Popovu skálu

Od masivu Krkavčích skal sestoupíme po zelené značce do Krásného dolu. Odtud po zelené lze dosáhnout místo startu v Černé Louži a uzavřít tak dnešní kilometráž na celkových 14km.

Ostatní pokračují po zelené značce podél útvarů zvaných Skalní divadlo (terasa s vyhlídkou), Podkova, k výraznému pískovcovému útvaru zvanému Popova skála, kóta 565,3 (12,5km).

Skalní divadlo tvoří bochníkovitě vrstvené skalky, které mohou připomínat postavy herců, okolní stěny pak tvoří jakési kulisy. V údolí a jeho blízkém okolí je několik horolezecky využívaných skal : Cukrová homole, Žlutá věž, Tuleni, Listopadová a Pavéza.

Podkova je výrazná pískovcová skála – skalní blok, připomínající údajně hlavu s přilbou. Nyní je skála označena novodobými kresbami a rytinami podkov. Asi 15m vysoký mírně převislý pískovcový suk, na vrcholku rozeklaný a zaoblený, je využíván horolezci. Poprvé byl jeho vrchol ztečen už roku 1907.

Popova skála je výrazný pískovcový útvar, tvořící dominantu severovýchodního cípu Lužických hor. Původně vodorovné vrstvy jsou různě vzpříčené a šikmo postavené. Kousek pod vrcholem jsou skalní mísy, oválné prohlubně vzniklé modelací různě odolných pískovcových vrstev. Při sestupu k severu jsou jsou vlevo od stezky skalky s jeskyňkami a nevelkou skalní branou z nakupených balvanů. Hradní zříceninu připomínající rozlehlá vrcholová skála se sráznými stěnami je od roku 1904 přístupná po železných schodech se zábradlím. Z vrcholu, výrazně převyšujícího okolní les, je výborný kruhový rozhled do údolí Nisy, na Ještědský hřbet, Lužické hory, ale také na vzdálené kopce Šluknovského výběžku, německé Lužice, Jizerských hor a Máchova kraje.

Kdo bude mít chuť, může ještě z rozcestí pod Popovou skálou udělat odbočku na Sedlecký Špičák, kóta 544 (vrchol je bez výhledu, ale na nižším skalnatém vrcholu Lipky je upravena plošina s pěkným výhledem. Touto odbočkou se konečná kilometráž navýší o necelé 2km.

Z Popovy skály se vracíme stejnou cestou k Podkově (14km). Odtud lze dosáhnout místo startu v Černé Louži po zelené značce přes Krásný důl a uzavřít tak dnešní kilometráž na 18,5km.

Ostatní pokračují od Podkovy po modré a asi po 1km dále po červené na Loupežnický vrch, kóta 528,8km (16km).

Zalesněný čedičový vrch je dnes z větší části zlikvidován těžbou kamene. Ze zarostlého vrcholku je jen omezený výhled na Hvozď a některé sousední kopce v Německu. Na temeni vrchu stál kdysi hrad, který patrně sloužil k ochraně obchodní stezky, vedoucí z Čech přes Jablonné do Žitavy. Zbytky hradu byly v minulosti zcela rozebrány, takže v současné době tu po něm nezůstaly prakticky žádné stopy.

Z Loupežnického vrchu se vracíme po červené značce na centrální rozcestí v Krásném dole (18km) a odtud po zelené značce dorazíme do místa startu v Černé Louži (21,5km).

Objednané večeře se budou podávat v hlavní budově našeho kempu v 18.30 hod. Po večeři nastane důležitý okamžik – zaplacení pobytu v Černé Louži včetně stravy. Platí se u mě, provozovatelem mi bude vystaven hromadný účet. Po této operaci opět můžeme posedět v místní hospodě.

PÁTEK 9.KVĚTNA

Doporučuji budíček na 7.30, snídaně se budou podávat v 8.15hod. Odchod na trasu od budovy hotelu 9.00hod. Podél dnešní trasy je více hospod a je možnost občerstvení.

Od hotelu vyrazíme po modré značce jižním okrajem osady Polesí.

Polesí je malebné letovisko umístěné v romantickém údolí, obklopené zalesněnými vrchy. Zdejší obyvatelé se živilí tkalcovstvím, ale výnosnější pro ně bylo pašování zboží, kterému se věnovali téměř všichni muži. Polesí je dnes součástí Rynoltic.

Zhruba po 800m se zastavíme u skalního ostrohu Havran. Skalní ostroh ve tvaru ptačí hlavy je asi 20m vysoký. Pokračujeme po modré značce údolím Hadovky do osady Petrovice (7km),

Petrovice jsou malá podhorská obec ležící v širokém údolí Kněžického potoka. Obec vznikla na staré obchodní cestě z Čech do Žitavy. Poloha obce na této cestě byla také příčinou častých pohrom ve válečných dobách. Za husitských válek byla obec i s okolními vesnicemi zcela vypálena a několikrát byla vydrancována také za sedmileté války v letech 1756 - 1763. Obyvatelé Petrovic se živilí hlavně zemědělstvím a prací v lese. Po odsunu německého obyvatelstva v letech 1945-1946 se obec částečně vyhlídla a řada domů zůstala opuštěných. Některé z nich byly později zbořeny, jiné byly využity jako rekreační chalupy.

Na vyvýšenině v severní části vsi stojí barokní kostel Nejsvětější Trojice, obklopený hřbitovem U silnice, vedoucí ke státní hranici stojí budova bývalé celnice z roku 1784, ve které se roku 1813 cestou do Jablonného krátce zastavil Napoleon Bonaparte s velitelským doprovodem.

Odtud dále po modré na hraniční přechod (9km). Zde překročíme hranici a pokračujeme po značce v Německu, která je v mapě kreslená zeleně, dojdeme po ní až k hostinci „ Zur Hochwaldblick“ (12km). Odtud se dáme po modré značce a vystoupíme na Hvozď , kóta 749,3 (14,5km). Na vrcholu lze vystoupit na rozhlednu a občerstvit se v místní chatě (obojí je na německé straně a nelze zde překračovat hranici).

Hvozď je jedním z nejvýznamnějších kopců v Lužických horách. Výrazný dvouvrcholový znělcový hřbet leží na státní hranici s Německem. Vrchol Hvozdu byl navštěvován již v 18.století. V roce 1787 jej žitavští občané zpřístupnili ze saské strany kamenným schodištěm, dodnes částečně používaným. Roku 1834 postavili na vyhlídkové plošině kříž. V roce 1853 zde byl postaven první hostinec, který sloužil do 1.srpna 1877, kdy vyhořel. Jeho majitel ale už v létě následujícího roku postavil na české straně hostinec nový a v létě 1879 vedle něj žitavský přírodovědný spolek Globus vystavěl 10m vysokou dřevěnou vyhlídkovou věž. Protože umístění chaty na české straně hranice způsobovalo majiteli značné problémy, byla v roce 1889 na saském území jen o několik metrů vedle vybudována nová restaurace, která poskytovala také ubytování. V roce 1891 se vedení spolku Globus rozhodlo vystavět na Hvozdu místo původní dřevěné věže pořádnou kamennou rozhlednu. Protože jižní vrchol Hvozdu už byl dvěma chatami úplně zastavěn, bylo pro novou věž vybráno místo na druhém konci hřbetu, kde byla do té doby upravena pouze vyhlídková terasa. Otevřena byla v roce 1892. Zajímavé je, že rozhledna na Hvozdu je téměř dvojčetem rozhledny na Jedlové. Věž na Hvozdu je však o rok mladší.

Na jižním vrcholku proti sobě stály dvě restaurace až do roku 1946, kdy česká chata vyhořela a dodnes z ní zůstaly jen zbytky sklepu. Pro německé turisty ale zůstává Hvozď velmi oblíbeným výletním místem, protože německá chata i rozhledna, nově opravená v 80.letech slouží dodnes. Čeští turisté však musí k jejich návštěvě použít hraniční přechod v Kropachu nebo Petrovicích. Z české strany je přístupná pouze vyhlídková plošina s pěkným výhledem na blízké kopce Lužických hor, Ještědského hřbetu, Ralské pahorkatiny i vzdálenější Bezděz, Vlhošť a Ronov. Za dobré viditelnosti lze spatřit Kozákov, Trosky nebo kužely Českého středohoří s Milešovkou.

Z vrcholu Hvozdu sestoupíme po značce, která je v mapě kreslená modře, dojdeme po ní do osady Hain, zde odbočíme vlevo k hraničnímu přechodu (17km). Těsně za hraničním přechodem můžeme přírodní zajímavost Janské kameny.

Skupina čedičových skal (604m) byla údajně pojmenována podle bývalé sochy sv. Jana Křtitele. Vodorovným uspořádáním čedičových sloupců představují Janské kameny méně dokonale vyvinutou obdobu známé Čertovy zdi u Českého Dubu. Největší a nejlépe zachovaná skalní zeď je na východním konci žíly nad německou obcí Hain. Je dlouhá 25m, vysoká až 10m a na jejím vrcholku jsou zbytky zděné vyhlídkové plošiny se zábradlím. V roce 1880 byl k jihovýchodní stěně skály přistavěn hostinec, označovaný později jako Lužická bouda. Nyní je opuštěný.

Od Janových kamenů po žluté značce dojdeme do obce Kropach(19km).

Kropach je převážně rekreační horská ves, ležící na staré obchodní stezce do Žitavy. Před rokem 1549 byla známá jako sklářská osada. Významnou přírodní zajímavostí jsou tři chráněné tisy poblíž silničky, vedoucí z návsi k východu pod Hvozď. Asi po 450 metrech odbočuje u domu čp. 18 neznámá cesta doprava kolem náboženské plastiky Ecce homo k nejmladšímu tisu s průměrem kmene asi 80cm. Na dohled od něj je v malé ohrádce u domu čp.19 nejstarší tis, jehož stáří je odhadováno na 500 let. S výškou 10 metrů a obvodem kmene 425cm je nejmohutnějším a zřejmě i nejstarším tisem v České republice. Kousek dál na východ je za domem čp. 25 vlevo od silničky na okraji lesíka třetí, středně starý tis

Z Kropachu pokračujeme po červené do obce Dolní Světlá (23km) a Horní Světlá (25km).

Horní a Dolní Světlá je malebné horské letovisko ležící na jihovýchodním svahu Luže. Obyvatelstvo se zpočátku živilo prací v lese, ale později se stalo důležitým zdrojem jejich obživy domácí tkalcovství. K největšímu úbytku obyvatel došlo po odsunu Němců – v roce 1950 zde žilo jen 171 obyvatel (v roce 1921 celkem 1141 obyvatel). Rekreační charakter obce dnes převládá a trvale zde dnes žije pouze asi 50 obyvatel..

Z Horní Světlé dorazíme do chaty Luž (27km).

Po příchodu do chaty Luž si každý převezme klíče od pokojů (pravděpodobně v recepci nebo v hospodě – někde tam budu i s rozpisem do jednotlivých pokojů). Objednané večere budou podávány v 19.00 – zřejmě v jídelně, kde pak budeme sedět i večer na pivu.

SOBOTA 10.KVĚTNA

Budíček doporučuji v 7.00, snídaně se bude podávat v 7.30. Dnešní den je možnost občerstvení pouze v Německu, bude tedy lépe se vybavit jídlem a pitím na cestu. Odchod od chaty Luž v 8.00. Čas odchodu musí bezpodmínečně dodržet každý, kdo se chce v Německu svést historickým parním vláčkem (vlak odjíždí v 9.21 z nádraží v Kurort Jonsdorf).

Od chaty Luž vyjdeme po zelené značce k hraničnímu přechodu (2km). V Německu se budeme držet značky, která je v mapě kreslená modře. Zde je nutno orientovat se podle mapy a dorazit k nádraží v Kurort Jonsdorf (7km). Odtud odjíždí parní vláček v 9.21 do zastávky Bertsdorf (příjezd 9.34 – jsou to 2 zastávky). Zde přestoupíme na obdobný pacifik směr Kurort Oybin – odjezd 9.39, příjezd do Kurort Oybin 9.49 – jsou to rovněž 2 zastávky. Cena jednotlivé jízdenky dle mých informací je 5 Euro, možná jsou nějaké skupinové slevy.

Průzkum komplexu zříceniny hradu, kláštera, hřbitova a městečka Oybin zabere minimálně 2 a půl hodiny.

Romantická zřícenina hradu Oybin, stojící na temeni pískovcové stolové hory, je jednou z největších zajímavostí Žitavského pohorí. Celému hradu dominuje torzo klášterní katedrály s typickými štíhlými okny v obvodových stěnách. Kostel, vybudovaný za vlády Karla IV si i po staletích uchovává svou fascinující atmosféru. V letní sezóně se zde často konají koncerty vážné hudby. Klenutá chodba s vyhlídkovými okny, ve které byla umístěna křížová cesta, vede do prostoru hradního hřbitova s renesančními náhrobky, který je dosud využíván. V pískovci vytesané schodiště vede na hlásku – nejvyšší místo hradu, z něhož je nádherný výhled na vrch Topfer, Hvozd s kamennou rozhlednou, nedalekou Žitavu a městečko Oybin.

Dosažení městečka Oybin je samozřejmě možné i pěšky – bez vlaku. V tomto případě není spěch na ranní odchod z chaty. Opustíme Kurort Jonsdorf například po značce, která je v mapě kreslena červeně čárkovaně. Dorazíme na místo označené Stern, zde se dáme vlevo a po „červené“ dorazíme do městečka Oybin. Zde však již budeme mít v nohách celkem 13km

Kurort Oybin opustíme po „žluté“ do osady Hain, zde vpravo po „zelené“ až k silnici, po silnici asi 1,5km do osady Hunterdorf. Zde budou mít vlakaři v nohách 13km, pěšáci 19km. Z osady Hunterdorf pokračujeme po „červené“ skalním městem až k hraničnímu přechodu v prostoru Falkenstein. Zde překročíme hranici a spustíme se po modré do horní části Dolní Světlé a odtud – možno i mimo značky – vystoupíme k chatě Luž. Celá trasa obnáší cca 21 km při zkrácení cesty vlakem, cca 27km při absolvování celé trasy pěšky.

Večere se bude na chatě podávat v 18.30. Po večeři budu opět vybírat za ubytování a stravu na chatě Luž. Až to všechno odbydeme, bude následovat posezení v hospodě.

V případě příznivého počasí doporučuji nadšencům výstup na Luž za západem slunce (na východ je totiž z Luže zakrytý výhled). Vrchol Luže je hned nad chatou. Vzdálenost k vrcholu je 1,5km, jedná se však o velmi ostrý výstup v druhé polovině. Výstup na vrchol i s návratem se dá zvládnout zhruba během hodiny.

Luž je nejvyšší horou Lužických hor (793m). V roce 1538 je uváděna jako Spitzberg (Špičák), místními lidmi z německé strany hor byla také nazývána Mittagsberg (Polední hora). Německé jméno Lausche se používá od roku 1631, český název Luž od roku 1909. Horským hřebenem přes vrchol Luže vedla odedávna zemská hranice mezi Čechami a Lužicí o čemž svědčí letopočty na dochovaných hraničních kamenech v okolí. Na místě staré chaty zůstaly pouze zbytky základů a schody. Skromný dřevěný hostinec byl na vrcholu vystavěn již v roce 1823. Majitel stavbu stále vylepšoval a v roce 1833 k ní přistavěl i malou rozhlednu Vysoká návštěvnost vrcholu si nakonec vyžádala stavbu prostornější chaty, která byla dokončena v roce 1882. Nová „Lausche haude“ byla postavena zásluhou obyvatel sousedního Saska a stala se kuriozitou v dalekém okolí. Stála na území obou států a hraniční čára jí rozdělovala na část českou a německou. Přimo uprostřed vyrůstala ze střechy budovy 10m vysoká vyhlídková věž. Na počátku roku 1946 celá chata do základu vyhořela. Z vrcholu Luže byl vždy nádherný kruhový rozhled, nyní je však výhled k východu omezen vzrostlými stromy.

NEDELE 11.KVĚTNA